

Lauria cylindracea Da Costa. In 1931 verzamelde ik gedurende de Pinksterdagen bij Domburg eenige slakjes, waarvan de huisjes op het eerste gezicht deden denken aan mostonnetjes, *Pupilla muscorum* Müll. Vindplaats tusschen afgevallen eikenblad tegen de duinen achter het Bad-Hotel. Toen ik mijn vondsten later nader onderzocht, bleken de huisjes in grootte en vorm en ook de mondopening aanmerkelijk af te wijken van *Pupilla* en kwam ik tot de ervaring met bovengenoemd slakje te doen te hebben. Voor zoover ik kon nagaan is *Lauria* nog niet als inlandsch beschreven.

Goes.

L. H. VAN BERK.

Helicella heripensis Mabilie. Verleden jaar in Augustus vond ik dit slakje op den stam van een populier op een hoogen dijk bij Goes. Bij latere bezoeken aan dien dijk kon ik geregeld eenige exemplaren op de boomen verzamelen. Bedoeld slakje wordt door Geyer beschreven als een vorm van *Helicella intersecta* Poir. Ik vond huisjes tot 13mm breedte. Ik meen dat dit slakje alleen nog maar in Zeeland is gevonden, maar vermoed dat het ook wel in andere provincies, waar *H. intersecta* gevonden wordt, zal voorkomen. Daarom van den zomer maar eens goed op de boomen gelet.

Goes, Maart '32

L. H. VAN BERK.

Nieuws van de Waddeneilanden. Begin Maart maakte ik met B. A. Dorsman en M. G. Rutter een korte kampeertocht over Vlieland, Terschelling en Ameland. Het doel was, overwinteringsplaatsen van ransuilen te vinden, teneinde hun voedsel te onderzoeken, en verder om zooveel mogelijk plezier te hebben.

Op Vlieland bleken geen uilen te overwinteren. We zochten het heele posthuisbosch af, maar vonden slechts enkele roesten, vermoedelijk van doortrekkers of van enkele vogels, die korte tijd waren blijven hangen. Dit hoeft niet te beteekenen, dat er op Vlieland minder uilen doorkomen dan bv. op Texel; Vlieland is een arm droog land en ongetwijfeld niet in staat, een troep uilen gedurende langen tijd te onderhouden. Er komen zoo goed als zeker geen veldmuizen voor; hun plaats wordt heelemaal ingenomen door boschmuizen.

Terschelling herbergde tot onze verbazing ook geen uilen; het is een veel rijker land en was althans kort geleden rijk aan kleine zoogdieren. De Terschellinger bioloog J. W. van Dieren, vertelde ons echter, dat kort geleden een aantal wezels en hermelijnen op Terschelling ingevoerd is, waardoor de kleine-zoogdierenstand een gevoelige klap kreeg. De dijkgraaf, die anders geregeld allerlei muizen van landarbeiders kreeg, ontving in 1931 geen enkele!

Ameland, bracht succes; hier hielden een 15 ransuilen verblijf, die er kennelijk den heelen winter geweest waren, want de grond onder hun roestboomen was bezaaid met braakballen. Deze uilen bleken hoofdzakelijk van boschmuizen te leven.

Prachtig hebben we, vooral op Ameland, de blauwe kiekendieven aan 't werk gezien. Vooral de mannetjes zijn mooie dieren, gaver nog van kleur dan de grauwe. Ze zijn, naar ons leek, veel behendiger dan de andere kiekendieven.

N. TINBERGEN.

Havikwerk. De havik, die nu al sinds eenige jaren bij Den Haag signaleerd wordt, is ook deze winter weer aanwezig. Hij houdt zich nu niet heelemaal aan de bonte kraaien, maar vangt ook meeuwen en L. T. vond een ransuil en een steenuil die door hem geplukt waren. Bij den ransuil lagen de snavel en de pooten er op de gebruikelijke wijze bij.

L. en N. TINBERGEN.

De rattenkop. Zoals Dr. Schreuder kort geleden in D. L. N. opmerkte, kunnen uilen veel beter muizen vangen dan wij. Een 25-tal ransuilen op Texel waren zoo vriendelijk, de heele winter door veldmuizen voor ons te vangen. Tot nu toe konden we er ongeveer 1500 onderzoeken, en deze bleken *zonder uitzondering* te behooren tot de in ons land slechts op enkele plaatsen voorkomende *Microtus ratticeps*. Dat deze op Texel voorkomt is bekend; dat het de eenige veldmuis op Texel is, daarentegen nog niet. De oorzaak hiervan weten we niet; er zijn verschillende mogelijkheden.

L. en N. TINBERGEN.

Over de eekhoornjes in Den Hout wil ik 't volgende opmerken. 't Eerst nam ik de eekhoorns in 1921 in Den Hout waar en anderen meenen ze reeds eerder daar te hebben gezien.

Vele van deze diertjes hebben hun schuwheid afgelegd. Ik kende twee oude heeren (een ervan, is overleden), die de eekhoorns zoo tam hadden gemaakt, dat ze uit de hand kwamen eten. Ik heb dat meermaals waargenomen. Ik zelf heb daartoe nooit genoeg geduld gehad, wel zaten de beestjes dikwijls op de bank, waar ik zat, de nootjes op te peuzelen, soms met z'n tweeën, maar dat laatste was een groote zeldzaamheid.